

УДК 81'366=512,161

DOI <https://doi.org/10.52726/as.humanities/2024.1.15>

Є. В. МИХАЙЛОВА

кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов,

Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне, Україна

Електронна пошта: e.v.mikhailova@nuwm.edu.ua

<https://orcid.org/0000-0002-1539-1548>

ЕВОЛЮЦІЯ ЧАСТИНОМОВНОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ СУЧАСНОЇ ТУРЕЦЬКОЇ МОВИ

Пропоноване дослідження присвячене вивченню еволюції системи частин мови в сучасній турецькій мові. Було детально розглянуто ключові аспекти формування та розвитку класифікації частин мови, використовуючи різні теоретичні та методологічні підходи. Зокрема, досліджуються історичний контекст та вплив зовнішніх факторів на процеси формування системи частин мови турецької мови, а також вивчаються сучасні тенденції в цій області. Дослідження висвітлює широкий спектр підходів до визначення та класифікації частин мови в турецькій мові, враховуючи різні теорії та концепції. Ретельно аналізуються попередні наукові роботи, спрямовані на вивчення системи частиномовної класифікації у турецькій мові, і аналізують різноманітні методи та критерії класифікації слів. Крім того, розглядаються різні школи та напрями досліджень у цій області, що дозволяє зробити більш об'єктивні висновки щодо еволюції системи частиномовної класифікації турецької мови. Крім того, стаття звертає увагу на різні аспекти методології та дослідницьких підходів, що застосовуються до аналізу системи частин мови. У дослідженні проводиться детальний аналіз переваг та обмежень різних теорій та методологій, що використовуються в цьому контексті. Досліджуються історичні та сучасні підходи до класифікації слів, порівнюють їхні переваги та недоліки, а також аналізують вплив різних наукових шкіл та теоретичних концепцій на розвиток теорії частин мови в турецькій лінгвістиці. Стаття враховує важливість узгодження методів дослідження та підходів до аналізу системи частин мови для отримання більш повного розуміння структури та функціонування турецької мови. Окрім того, робиться спроба узагальнити отримані результати та визначити перспективи подальших досліджень в цій області, вказуючи на можливі напрямки розвитку теорії частиномовної класифікації турецької мови та її впливу на вивчення мовознавства в цілому. Висувається ряд важливих питань, які залишаються відкритими та потребують подальшого розв'язання, зокрема, щодо структурно-функціонального аналізу окремих частин мови, виявлення їхнього місця в системі мови та вивчення їхнього взаємодії з іншими мовними одиницями. Крім того, обговорюються можливість застосування новітніх методологічних підходів та інноваційних методів дослідження для розширення нашого розуміння частиномовної класифікації турецької мови.

Ключові слова: частиномовна класифікація, турецька мова, семантичний критерій, морфологічний критерій, функціонально-синтаксичний критерій, позиційно-синтаксичний критерій, функціонально-позиційний синтаксичний критерій.

Вступ. У світлі постійного розвитку лінгвістики та прагнення до більш точного та комплексного розуміння структури мови, питання класифікації частин мови набуває все більшого значення. У сучасних лінгвістичних дослідженнях велика увага приділяється еволюції системи частин мови в різних мовах світу, в тому числі й у турецькій мові. Стрімкий розвиток суспільства, вплив зовнішніх чинників та динамічні зміни в комунікаційних потребах призвели до перегляду та переосмислення класифікаційних моделей. Пропонована стаття присвячена ретроспективному аналізу еволюції частиномовної класифікації у сучасній турецькій мові, зокрема, огляду ключових тенденцій у цьому процесі та виявленню впливу різноманітних лінгвістичних підходів та шкіл на формування сучасної системи частин мови.

Поставлення проблеми. Предметом дослідження є розбіжності та неоднозначності визначення частин мови в турецькій лінгвістиці. Аналізуються методологічні підходи та недоліки, що впливають на утворення різних класифікаційних систем. Розглядаються ключові аспекти, що визначають граматичну структуру турецької мови та впливають на формування частиномовних класифікацій. Ця стаття спрямована на виявлення проблем та перспектив подальших досліджень у цій області.

Аналіз попередніх досліджень. У тюркології переважна більшість систем класифікації частин мови ґрунтується на функціонально-синтаксичному критерії, що пояснюється етимологічними процесами формування граматичних категорій та особливостями синтаксичної структури турецьких речень. К. Грьонбек

та Дж. Дені [Deny], які розробили одні з перших класифікацій слів у турецькій мові, створювали морфологічну та синтаксичну системи класів слів, використовуючи теорію нерозмежування у пратюркських мовах між недиференційованим іменем та дієсловом.

Відповідно до К. Грьонбека [Grönbech], терміни «суб'єкт» та «об'єкт» у тюркській граматиці є умовними, тому структура тюркського речення ґрунтується на принципі організації груп. Ця концепція стала основою теорії К.С. Манді, яка вважає, що структура речення у тюркських мовах визначається як система препозиційних означень [Mundy : 305]. Важливим є не граматична категорія означених слів, а підрядні відношення, що розширюються за допомогою кваліфікаторів. Принципи організації класів слів, розроблені зазначеними вченими, були застосовані до сучасних тюркських мов, де синтаксична позиція у реченні використовується для вираження різних категорійних класів слів. Ці концепції також вплинули на формування граматики турецької мови, де деякі з них не розглядають прикметник як окремий морфологічний клас слів або не розглядають означення як окремий член речення.

Виклад основного матеріалу. Сучасна тюркологія розрізняє два типи частиномовних класифікацій: гомогенні та гетерогенні. Гомогенні класифікації ґрунтуються на одній визначальній ознаці слова і часто зустрічаються в наукових лінгвістичних описах.

Семантичний критерій частиномовної класифікації є звичайним у турецькому мовознавстві, де використовується загальна семантика слова як основний принцип. Наприклад, за допомогою семантичного критерію С. Сінаноглу [Sinanoğlu] класифікував слова на ті, що позначають предмети, і ті, що не позначають. У «Турецькій граматиці» Х. Едіскуна [Ediskun] семантика слова є ключовою, і слова виділяються за значенням на такі частини мови: іменник, прикметник, займенник, дієслово, прислівник, післяіменник, сполучник, вигук. Далі автор узагальнює ці частини мови у три більші класи: іменні слова, дієслово та службові слова. Т. Бангуоглу [Banguoğlu : 151] виділяє два основні класи турецьких слів: імена та дієслова. Б. Кадрі, також представляє класифікацію слів за семантичним критерієм, де встановлені три основні класи слів: імена, дієслова (повнозначні) і службові слова.

Морфологічний критерій. У турецькому мовознавстві поняття морфологічної форми визначається через морфемні відношення, що виникають у структурі слова під впливом словотвірних та словозмінних афіксів, доданих до кореня. Деякі мовознавці, наприклад, О. Башкан [Başkan], вважають морфологічний критерій основним, оскільки вони вважають, що семантика слова може змінюватися, але морфологічна форма залишається сталим конструктом.

Функціонально-синтаксичний критерій. У сучасній тюркології активно використовується функціональний критерій, який ґрунтується на синтаксичній функції слова у реченні чи словосполученні. За словами Н.Е. Узуна [Uzun], цей критерій є пріоритетним, оскільки функція слова є сталим елементом: кожна частина мови виконує в реченні характерну для неї роль. Т.Н. Генджан, у свою чергу, розділяє слова на три групи відповідно до їхніх функцій у реченні: основні слова (іменники та дієслова), супутні слова (вказівні займенники) та післяіменники [Gencan : 145]. Займенникові іменники, оскільки займають позицію іменника у реченні, не розглядаються окремо. Вигук не виконує жодної синтаксичної функції у реченні, а лише виражає емоції.

Позиційно-синтаксичний критерій. У турецькій мові, де порядок слів у реченні є постійним, деякі дослідники, такі як Д. Аксан та С. Озель [Özel], використовують позиційно-синтаксичний критерій для визначення частин мови. Згідно з цим підходом, частиномовна належність визначається відповідно до позиції слова в структурі речення. Таким чином, замість терміну «прикметник» вони використовують термін «передіменник», оскільки прикметник завжди знаходиться перед іменником у реченні.

Функціонально-позиційний синтаксичний критерій. У «Yeni Dil Bilgisi» Н. Коча [Koc : 164] частини мови визначаються за синтаксичним критерієм, але з урахуванням як функції, так і позиції слова у структурі речення. В результаті детального аналізу структурних схем речень він прийшов до висновку, що кожній частині мови відповідає чітко визначена функціональна позиція в реченні. З цієї причини Н. Коч виділяє вісім частин мови: ім'я, дієслово, займенник, прикметник, прислівник, післяіменник, вигук та сполучник.

Особливістю гомогенних класифікацій турецької мови за синтаксичним критерієм є розрізнення

синтаксичного критерію на функціонально-синтаксичний та позиційно-синтаксичний. Це обумовлено особливостями синтаксичної структури турецького речення.

У гетерогенних класифікаціях основним критерієм є семантичний, а далі в ієрархії класифікаційної схеми використовується функціонально-синтаксичний критерій, а морфологічний критерій застосовується лише як допоміжний, що враховує змінюваність або незмінюваність слів.

За семантичним критерієм, загальні класи слів визначаються наступним чином:

Повнозначні частини мови: це слова-назви, які мають як «речове» (предметне) значення, так і категорійне значення.

Неповнозначні частини мови: це слова, які мають лише службове, граматичне значення.

За функціональними ознаками у межах повнозначних частин мови виділяються: 1) імена: слова, які визначають об'єкти або дії (цей клас поділяється на іменники, займенники, прислівники та прикметники. У межах службових частин мови визначаються: 1) післяіменник: слова, які стоять після іменників і надають їм додаткову інформацію; 2) сполучник: слова, які використовуються для з'єднання фраз, речень або частин речення; 3) вигук: слова, які виражають емоції або викликають увагу.

Французький мовознавець Дж. Дені [Deny : 147] керувався у визначенні частин мови двома класифікаційними ознаками: функціонуванням турецького слова у реченні та морфологічними ознаками слів. В результаті він виділив три великі групи слів: іменні слова, дієслівні слова та частки. Іменна група слів за морфологічними ознаками була поділена на змінні та незмінні слова. У змінній групі виокремлювалися власне іменники та займенники, у незмінній – прикметники та прислівники. М. Ерґін [Ergin], керуючись семантичним та функціональними критеріями, визначає три групи слів: ім'я, дієслово та службові слова. Він підкреслює, що перші дві групи слів мають семантику, тоді як третя група наділена лише функціями. На наступному етапі М. Ерґін робить диференціацію другого рівня, виділяючи у межах імен такі розряди: іменники, прикметники, прислівники та займенники. Потім надає коротку характеристику лексичних розрядів іменників (власні назви і загальні).

Ці розряди формують семантичну категорію імен, яка відмінна від динамічних категорій

дієслів, що розглядаються у таких аспектах:

Якісні дієслова, що включають субстантивні форми (віддієслівні імена), а також атрибутивні форми (дієприкметники, дієприслівники).

Кількісні дієслова, що також представлені субстантивними формами (віддієслівні імена) та атрибутивними формами (дієприкметники, дієприслівники), з лексичною основою, що має кількісну ознаку.

Емоційно-звуконаслідувальні дієслова, що представлені субстантивними формами (віддієслівні імена) та атрибутивними формами (дієприкметники, дієприслівники), з дієсловом, що має звуконаслідувальне значення, у їхній основі.

Таким чином, слова поділяються на дві групи: імена та дієслова. У кожній з цих груп виділяються різні розряди, що функціонують у реченні у відповідних функціональних формах.

Результати. Аналіз відомих граматичних класифікацій слів турецької мови дозволяє визначити граматичну систему, що максимально представлена одинадцятьма класами слів: дієслово, іменник, прикметник, займенник, прислівник, числівник, частка, післяіменник, вигук, сполучник, прийменник. Ці класи можна узагальнити у класи повнозначних та службових слів. У межах повнозначних виділяються дієслівні та іменні слова, а серед іменних враховують морфологічні ознаки, визначаючи змінні та незмінні слова. Різні критерії у частиномовних класифікаціях впливають на визначення лексичного складу частин мови та їхню ієрархію. Наукові класифікації тюркологів можна зручно представити у табличному записі (таблиця 1) для більшого зрозуміння і порівняння.

Ця номенклатура частин мови виявляється загальною для більшості тюркських мов, про що свідчать дані з колективної монографії з серії «Мови світу» (1997 рік). В азербайджанській мові виділяють: самостійні слова (іменник, прикметник, числівник, займенник, дієслово, прислівник), службові слова (післяіменник, сполучник, частка, модальні слова), а також вигуки. У казахській мові виділяють: іменник, прикметник, числівник, займенник, прислівник, дієслово, звуконаслідувальні слова, вигуки та службові слова. У каракалпацькій мові визначають: самостійні слова (іменні: іменник, прикметник, числівник, прислівник, займенник) та дієслово;

Таблиця 1

Граматична система слів турецької мови у різних класифікаціях

самостійні частини мови	Частина мови		Дж. Дені	Н. Коч	Х. Едіскун	М. Ергін	Т. Бангуоглу	Т.Н. Генджан
	дієслівна група	дієслово		✓	✓	✓	✓	✓
іменна група	змінні частини мови	іменник	✓	✓	✓	✓	✓	✓
		займенник	✓	✓	✓	✓		✓
	незмінні частини мови	прислівник	✓	✓	✓	✓		
		прикметник	✓	✓	✓	✓		
службові частини мови	післяіменник			✓	✓			✓
	вигук			✓	✓			
	сполучник				✓			
	частка		✓					

службові слова (частка, післяіменник, сполучник) та вигуки. У карачаєво-балкарській мові: самостійні частини мови (іменник, прикметник, числівник, дієслово, займенник, прислівник), службові (післяіменник, частка, сполучник), модальні слова, вигуки та звуконаслідування. У киргизькій мові виділяють: самостійні слова (іменник, прикметник, числівник, займенник, дієслово, звуконаслідування, прислівник і вигук) та службові слова (сполучник, післяіменник, частка, модальні слова). У кримськотатарській мові визначають: іменник, прикметник, числівник, займенник, дієслово, прислівник, післяіменник, службові імена, частки, сполучники, вигуки та звуконаслідування. У кумицькій мові виділяють: іменник, прикметник, числівник, займенник, прислівник, дієслово, післяіменник, частка та вигук. У ногайській мові розрізняють: іменні (іменник, прикметник, прислівник, числівник, займенник, вигук), дієслова та службові частини мови (післяіменники, сполучники, частки). У саларській мові виділяють: іменник, прикметник, числівник, займенник, дієслово, прислівник, предикативи, післяіменники, частки, сполучники, вигуки та мімеми. У татарській мові розрізняють: слова, які виражають поняття (іменник, прикметник, числівник, займенник, дієслово, прислівник, предикативні слова, звуконаслідування), слова, які виражають відношення мовця до дійсності (модальні слова, вигуки, частки), слова, які зв'язують слова між собою (післяіменники, частки, часткові слова). У туркменській мові виділяють: іменник, при-

кметник, числівник, займенник, дієслово, прислівник, післяіменник, частка, сполучник, вигук. У уйгурській мові розрізняють: іменник, прикметник, числівник, займенник, дієслово, прислівник, післяіменник, сполучник, частка, модальні слова, вигуки та звуконаслідування. В узбецькій мові виділяють: іменник, прикметник, числівник, займенник, дієслово, прислівник, післяіменник, сполучник, частка, модальні слова, вигуки та звуконаслідування.

Неоднозначність визначення класів слів у граматичній системі турецької мови може бути зумовлена декількома факторами, включаючи використання різних класифікаційних ознак та непослідовне врахування морфологічного критерію. Морфологічні ознаки, такі як афікси, можуть бути розглянуті як допоміжні, другорядні ознаки слів, що може призвести до неоднозначності в класифікації. Крім того, несистемне застосування морфологічного критерію у класифікаційних схемах може призвести до втрати системності в описі граматичних категорій та форм слів. Ці проблеми можуть ускладнювати вивчення та розуміння граматичної системи турецької мови.

Х. Едіскун у своїй роботі [Ediskun] розглядає прикметники, прислівники та займенники як іменні частини мови, спираючись на їхню семантику, проте не враховує морфологічні особливості цих слів. З іншого боку, М. Ергін [Ergin] досліджує загальні граматичні характеристики імен, до яких відносяться форми прикметників, проте не виділяє їх у окремий клас

ні за функціональними, ні за морфологічними ознаками. Н. Коч [Koç], аналізуючи іменники, визначає лише їх лексико-семантичні аспекти. У турецькій мові прикметниками називають слова, які стоять перед іменниками в реченні і вказують на їхні атрибутивні характеристики, такі як стан, місце, кількість, колір тощо. Хоча прикметники розглядаються як допоміжні частини мови, що виражають атрибутивні відношення, не у всіх класифікаціях вони розглядаються як самостійний семантико-граматичний клас. Наприклад, Х. Едіскун вважає всі слова, які стоять перед іменниками, прикметниками, незалежно від їхньої семантики та морфологічної будови. М. Ерґін розглядає лексико-семантичні аспекти прикметників як функціональні форми імені, не звертаючи уваги на їхні морфологічні особливості. Т. Бангуоглу [Banguoğlu] та Т. Генджан [Gencan] навіть не виділяють прикметники як окремий семантико-граматичний клас, розглядаючи їх як складову частину імен, ігноруючи їхні різні функції та морфологічні особливості.

Н. Коч [Koç] в своїй роботі розглядає морфологічні ознаки дієслова, такі як граматичні форми, що вказують на час, особу, спосіб, питання та заперечення, проте ці значення не узагальнюються у граматичні категорії. М. Ерґін [Ergin] обмежується використанням морфологічного критерію лише у відношенні до морфемної структури дієслів, включаючи корінь, модально-часовий афікс та особовий афікс.

Щодо займенників, лише М. Ерґін [Ergin] бере до уваги їх морфологічні ознаки, зауважуючи, що вони, подібно до іменників, можуть бути відмінювані.

Аналіз наявних частиномовних класифікацій вказує на те, що як гомогенні, так і гетерогенні класифікації не враховують належну вагомість морфологічних ознак турецьких слів, зокрема системність граматичних значень, які виявляються у морфологічних парадигмах. Це порушує цілісність слова як мовної одиниці, оскільки різні граматичні варіанти слова (словоформи) призначаються до різних класів слів. Крім того, порушується семантична категорійність та цілісність частин мови, оскільки одній частині мови можуть належати словоформи з різними морфологічними ознаками та категорійною семантикою. У результаті, семантико-функціональні класи слів, які визначаються в турецьких граматиках, виявляються класами функціональних словоформ різних частин мови, а не семантико-граматичними класами слів як частинами мови.

Висновки. Отже, можна зазначити, що аналіз частиномовних класифікацій турецької мови підкреслює значну розбіжність та неоднозначність у підходах до класифікації слів. Ця неоднорідність викликана різними методологічними підходами, а також недоліками у врахуванні морфологічних ознак та системності граматичних категорій.

Виявлені проблеми створюють перешкоди для досягнення консенсусу визначення частин мови та розуміння граматичної структури турецької мови. Для подальшого розвитку досліджень у цьому напрямку необхідно врахувати системність морфологічних ознак, семантики слів та їхніх граматичних функцій. Такий підхід дозволить створити більш консистентні та адаптивні частиномовні класифікації, що відобразатимуть справжню граматичну структуру турецької мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Banguoğlu T. Türkçenin Grameri. Ankara : TDK Yay, 2007. 628 s.
2. Başkan Ö. Lenguistik Metodu. İstanbul : Multilingual Yay, 2003. 305 s.
3. Gencan T.N. Dilbilgisi. İstanbul : Ahmet Sait Matbaası, 1971. 200 s.
4. Dery J. Türk dili grameri (osmanlı lehçesi). İstanbul : Maarif matbaası, 1941. 176 s.
5. Ediskun H. Yeni Türk dilbilgisi. İstanbul : Remzi Kitabevi, 1993. 416 s.
6. Ergin M. Universiteler için Türk dili. İstanbul : Bayrak Yayınlar, 2009. 544 s.
7. Grönbech K. Der Türkische Sprachbau. Kopenhagen, 1936. 186 s.
8. Mundy C.S. Turkish syntax as a system of Qualification. *Bul. School Orient. and African stud.* London, 1955. Vol. 17. P. 279–305.
9. Koç N. Yeni dil bilgisi. İstanbul : Yayınevi, 1992. 630 s.
10. Sinanoğlu S. Kelimelerin Bölüklere Ayrılması Üzerinde Deneme, Türk. Ankara : TDK Yayını, 1959. 88 s.
11. Uzun N.E. Anaçizgileriyle evrensel dilbilgisi ve Türkçev. İstanbul : Multilingual, 2000. 400 s.
12. Özel S. Türkiye Türkçesinde sözcük türetme ve bileştirme. Ankara : TDK yayınları, 1977. 71 s.

REFERENCES

1. Banguoğlu T. (2007). Türkçenin Grameri [Grammar of Turkish]. Ankara: TDK Yay., 628 s. (in Turkish)
2. Başkan Ö. (2003). Lenguistik Metodu [Linguistic Method]. İstanbul: Multilingual Yay. 305 s. (in Turkish)
3. Gencan T.N. (1971.) Dilbilgisi [Grammar]. İstanbul: Ahmet Sait Matbaası. 200 s. (in Turkish)
4. Deny J. (1941). Türk dili grameri (osmanlı lehçesi) [Turkish language grammar (Ottoman dialect)]. İstanbul : Maarif matbaası. 176 s. (in Turkish)
5. Ediskun H. (1993). Yeni Türk dilbilgisi [New Turkish grammar]. İstanbul: Remzi Kitabevi. 416 s. (in Turkish)
6. Ergin M. (2009). Üniversiteler için Türk dili [Turkish language for universities]. İstanbul: Bayrak Yayınlar. 544 s. (in Turkish)
7. Grönbech K. (1936). Der Türkische Sprachbau. Kopenhagen [The Turkish language structure]. 186 s. (in German)
8. Mundy C. S. (1955). Turkish syntax as a system of Qualification. *Bul. School Orient. and African stud.* London. Vol. 17. P. 279–305.
9. Koç N. (1992). Yeni dil bilgisi [New grammar]. İstanbul : Yayınevi. 630 s. (in Turkish)
10. Sinanoğlu S. (1959) Kelimelerin Bölüklere Ayrılması Üzerinde Deneme, Türk [Essay on the Division of Words, Turkish]. Ankara : TDK Yayını. 88 s. (in Turkish)
11. Uzun N. E. (2000). Anaçizgileriyle evrensel dilbilgisi ve Türkçev [Universal grammar and Turkish with its main lines]. İstanbul : Multilingual. 400 s. (in Turkish)
12. Özel S. (1977) Türkiye Türkçesinde sözcük türetme ve bileştirme [Word derivation and compounding in Turkey Turkish]. Ankara : TDK yayınları. 71 s. (in Turkish)

YE. V. MYKHAILOVA

Candidate of Philological Sciences,

Senior Lecturer at the Department of Foreign Languages,

National University of Water and Environmental Engineering, Rivne, Ukraine

E-mail: e.v.mikhailova@nuwm.edu.ua

<https://orcid.org/0000-0002-1539-1548>

EVOLUTION OF PART-OF-SPEECH CLASSIFICATION IN THE MODERN TURKISH LANGUAGE

The proposed research is devoted to studying the evolution of the part-of-speech system in contemporary Turkish. Key aspects of the formation and development of part-of-speech classification are thoroughly examined, employing various theoretical and methodological approaches. The historical context and external influences on the processes of shaping the Turkish part-of-speech system are explored. The study sheds light on a wide range of approaches to defining and classifying parts of speech in Turkish, considering different theories and concepts. Prior scholarly works on part-of-speech classification in Turkish are meticulously analyzed, alongside diverse methods and criteria for word classification. Additionally, the article highlights various methodological and research approaches applied to analyzing the part-of-speech system. A detailed analysis of the advantages and limitations of different theories and methodologies used in this context is provided. Historical and contemporary approaches to word classification are examined, comparing their strengths and weaknesses, as well as analyzing the impact of various scholarly schools and theoretical concepts on the development of part-of-speech theory in Turkish linguistics. The importance of harmonizing research methods and approaches to analyzing the part-of-speech system for a more comprehensive understanding of the structure and functioning of the Turkish language is emphasized. The article concludes by attempting to synthesize the findings and identify prospects for further research in this area, indicating possible directions for the development of the theory of part-of-speech classification in Turkish and its impact on the study of linguistics as a whole. Several important questions are raised that remain open and require further investigation, particularly regarding the structural-functional analysis of individual parts of speech, their place in the language system, and their interaction with other linguistic units. Furthermore, the potential application of innovative methodological approaches and research methods to broaden our understanding of part-of-speech classification in Turkish is discussed.

Key words: part-of-speech classification, Turkish language, semantic criterion, morphological criterion, functional-syntactic criterion, positional-syntactic criterion, functional-positional syntactic criterion.